

København skal være befæstet til Lands eller til Søs.

Jeg skal sige nogle faa Ord om mit eget Partis Stilling. Den 25. Maj var en stolt Dag for Socialdemokratiet. Efter 25 Aars Deltagelse her i Rigsdagen voksede Socialdemokratiet op til at blive vort Lands største Parti. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) mente, at der var ikke Begejstring indenfor Socialdemokratiet for vort Forslag om Afrustning. Jeg tror nu, det ærede Medlem fra Ringkøbing er i et saadant Humør, at han vanskelig kan se, om Folk ere begejstrede eller ej. Jeg vil spørge: Er der Begejstring indenfor hans eget Parti i Anledning af det nu afholdte Valg? Det er der sikkert ikke, det var jo ogsaa et stort Nederlag, et stort Mandefald. Derimod, indenfor Socialdemokratiet kan man tale om en virkelig Fremgang, op til 92,000 Stemmer. Og naar det ærede Medlem sagde, at vi var dog ikke gaaede frem i Mandater, vi have ikke flere end før Valgene, vi havde kun kunnet hævde det Mandattal, vi have, nemlig 24, ved det ærede Medlem meget godt, hvad Grunden er hertil. Vi have 92,000 Stemmer, men kun 24 Mandater. Det Parti, det ærede Medlem staaer som Leder af, har 40,000 Stemmer og 27 Mandater. Mandattallet betegner saaledes slet ikke den virkelige Stigning, den Tilslutning, der er ude i Befolkningen. Det er paa Grund af en bundretfærdig Valgkredslov, at Socialdemokratiet kun har 24 Mandater. Skulde det ærede Medlem og hans Parti have kæmpet under samme uheldige Vilkaar som Socialdemokraterne, havde de nu udgjort Rigsdagens mindste Parti. I Stedet for 27 Mandater havde de vist kun haft saadant noget som 17, og Socialdemokratiet vilde i Stedet for sine 24 Mandater have haft 33, saa at det ogsaa her inde i Rigsdagen vilde have været det største Parti.

Jeg siger, at vi Socialdemokrater have Grund til at være stolte over Valgdagen. Det Forslag om Afrustning, vi fremsatte, var et radikalt Forslag, og det var et ærligt Forslag. Det var det virkelige Udtryk for, hvad Socialdemokratiet vil. Men jeg indrømmer samtidig dermed, at det er et dristigt Forslag. Det er første Gang, et saadant Forslag er fremsat. Det har ikke tidligere været fremsat hverken her i Landet eller i noget som helst Parlament. Det vidner om Dristighed, naar et Parti tør fremsætte et saadant Forslag. Men det tør man gøre, naar man har Tro paa

det, naar man er overbevist om, at det er et godt Forslag, et Forslag, hvis Gennemførelse vilde være til Bedste for vort Land. Det har, siger jeg, været glædeligt for os, at det største Stemmetail netop har samlet sig om dette Forslag. Og saa er der en anden Ting, vi maa glæde os over, og som de Herrer have stor Grund til at misunde os, og det er den Enighed, hvormed man har samlet sig om Forslaget. Det er ikke alene os, der staaer her som Repræsentanter, som Folketingsmænd, der have været enige om det, men det gælder ogsaa ude i Befolkningen, at overalt har vort Forslag mødt enig og samlet Tilslutning hos Vælgerbefolkningen. Og det er sikkert nok, at der ikke er noget Forslag, der er blevet saa stærkt bekæmpet fra alle Sider som netop vort; det har haft meget at kæmpe imod. Desto bedre er det, at det har klareret sig saa godt i Kampen. Tanken om Afrustning har nu slaaet udmærket Rod i den danske Befolkning. Det er, kan jeg forsikre de Herrer, ingen tom Demonstration, ikke noget Paredeforslag, men et Forslag, som vil blive fremsat Gang paa Gang, Aar for Aar, og som sikkert skal komme til at gaa sin Sejrs gang ved de kommende Valg.

Regeringspartiet og ogsaa Resterne af Reformpartiet kunde egentlig være komne langt værre fra Valgene, end de i Virkeligheden gjorde. Der var delvis Alliance mellem Socialdemokratiet og det radikale Parti, men det var ikke en Alliance, som blev udnyttet fuldt ud. I mange Kredse blev den slet ikke udnyttet, idet hvert Parti opstillede sine særlige Kandidater. Jeg siger, at var denne Alliance bleven benyttet fuldt ud, vilde det have set endnu meget værre ud for Regeringspartiet og Reformpartiet, saa vilde de, der have staaet som Modstandere af de Forslag, der her ere fremsatte, have været betydelig stærkere i Tal, end Tilfældet er i Øjeblikket.

Fra forsvarsvenlig Side har man i den nu afsluttede Valgagitation stærkt beraabt sig paa Sagkundskaben: Det var den, man skulde bøje sig for og rette sig efter. Jeg har overalt, hvor jeg er kommen frem, sagt til Vælgerne: Tag jer i Agt for denne Sagkundskab! Der er noget, der er meget bedre og meget større, som man langt hellere skal slutte sig til: Det er den jævne, sunde Fornuft. Og naar man river sig bort fra Følelser og Stemninger og med sin jævne, sunde Fornuft ser paa de fremlagte Forslag, vil det vise sig, at den Værdi, der ligger i Forslagene, er meget ringe. Jeg har paavist det samme tidligere